

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **J. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem
sídlem Joštova 4, Brno

proti
žalovanému: **Velitelství vzdušných sil**
sídlem Vítězné náměstí 1500/5, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2020, č. j. MO 165252/2020-3031

takto:

- I. Rozhodnutí Velitele vzdušných sil ze dne 29. 6. 2020, č. j. MO 165252/2020-3031, se ve výroku I. a II. ruší a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 614 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Bc. Iva Nejezchledba.

IV. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal veliteli VÚ 4574 Přerov dne 28. 5. 2008 žádost o dorovnání platu z důvodu nesprávně stanovené pracovní doby pro nesprávné rozvržení doby služby a pohotovosti na pracovišti. O této žádosti rozhodoval několikrát správní orgán I. stupně, odvolací orgán i soud ve správním soudnictví. Posledním rozhodnutím o uvedené žádosti žalobce bylo rozhodnutí velitele VÚ 2427 Sedlec, Vícenice u Náměstě nad Oslavou (dále jen „správní orgán I. stupně“), jako právního nástupce VÚ 4574 Přerov, ze dne 25. 1. 2017, č. j. 1124/9/7/2014-2427. Zmíněným rozhodnutím správní orgán I. stupně zčásti vyhověl žádosti žalobce a rozhodl ve výroku I. tak, že se žalobci přiznává odměna za práci přesčas ve výši 85 989 Kč, výrokem II. rozhodnutí žádost ve zbylém rozsahu jako nedůvodnou zamítl (dále jen „rozhodnutí o platovém nároku“). Částku ve výši 85 989 Kč přiznal správní orgán I. stupně žalobci nikoliv proto, že mu byla pohotovost nařízena nezákonně, nýbrž z důvodu, že jím odsloužená pracovní pohotovost v době od 28. 5. 2005 do 2. 9. 2008 přesáhla maximální limity pracovní doby a za její odsloužení mu tak náležel příplatek za práci přesčas (10 zákona č. 142/1992 Sb., o platu). Platové nároky do 28. 5. 2005 měl správní orgán I. stupně za promlčené a proto se jimi nezabýval.
2. Správní orgán I. stupně dále vydal rozhodnutí ze dne 31. 7. 2017, č. j. MO 152429/2017-2427, kterým nevyhověl žádosti žalobce o přiznání příslušenství pohledávky (úroků z prodlení) z důvodu promlčení (dále jen „rozhodnutí o promlčení“).
3. Proti výše zmíněným rozhodnutím správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 12. 10. 2017, č. j. MO 209216/2017-3031, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 11. 2017, č. j. MO 250356/2017-3031.
4. Žalobce podal proti danému rozhodnutí žalobu, o níž rozhodl zdejší soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2020, č. j. 30 Ad 1/2018-48, tak, že zmíněné rozhodnutí žalovaného zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil k dalšímu řízení.
5. V návaznosti na to žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí. Žalovaný ve výroku I. napadeného rozhodnutí změnil výrok I. rozhodnutí o platovém nároku tak, že žalobci se přiznává odměna za práci přesčas ve výši 96 921 Kč. Výrokem II. napadeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil výrok II. rozhodnutí o platovém nároku. Výrokem III. napadeného rozhodnutí zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o promlčení.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce v podané žalobě předně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť v něm chybí specifikace konkrétních dnů a časů, za které je příplatek za práci přiznán.
7. Dále žalobce namítá věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí o platovém nároku, neboť vycházejí z nesprávných skutkových závěrů o naplnění pracovní činnosti žalobce a nesprávně dovozují zákonnost přiznané odměny za pracovní pohotovost a práci přesčas namísto za výkon služby. Podle žalobce totiž nebyly naplněny zákonné podmínky pro vykazování vykonávané práce jako pracovní

pohotovosti. Vykonávané činnosti v rámci nařízené služební pohotovosti byly podle žalobce v zásadě shodné s činnostmi nařizovanými při výkonu služby.

8. Dále žalobce brojí proti závěrům o promlčení části nároku uplatněného žalobcem a o promlčení nároku na příslušenství.
9. Závěrem žalobce poukazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 Ad 18/2019-45, kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ve skutkově a právně obdobné věci pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
10. Soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. 62 Ad 18/2019-45 vyslovil současně závazné stanovisko, podle něž v navazujícím řízení bude na žalovaném, aby postavil najisto otázku, jak reálně probíhal výkon služební pohotovosti žalobce a zda, příp. jak se lišil od výkonu služby; teprve pokud žalovaný spolehlivě zjistí, že činnosti vykonávané v rámci služební pohotovosti překračovaly pouhou přítomnost žalobce na pracovišti, bude třeba posoudit, zda z hlediska rozsahu vykonávaných činností, má žalobce nárok na dorovnání platu za výkon služby, včetně odměny za práci přesčas. Soud dále konstatoval, že bude přitom na žalobci, aby k řádnému zjištění stavu věci navrhl důkazy. Žalobce má za to, že právní názor vyslovený zdejším soudem ve shora zmíněném rozsudku je zcela aplikovatelný i na nyní souzenou věc.
11. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i obě jemu předcházející rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby ji soud zamítl.
13. Žalovaný poukazuje na str. 7 až 9 napadeného rozhodnutí, kde je uveden konkrétní postup výpočtu příplatku za přesčas dle zákonných norem s uvedením konkrétního počtu hodin v jednotlivých měsících. Dle žalovaného je tedy napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
14. Dále žalovaný s odkazem na interní dokumenty a směrnice popisuje zařazení žalobce do výkonu služby a služební pohotovosti v rámci plnění služeb LZS (letecká záchranná služba) a SAR (Search and Rescue). Žalovaný zpochybňuje žalobní argumentaci ohledně formálního rozdělení směn na výkon služby a služební pohotovosti. Žalovaný poukazuje na absenci důkazů dokládajících stejné činnosti v době služební pohotovosti jako v době služby. Žalovaný uvádí, že v době výkonu pohotovosti na pracovišti měl voják pouze za povinnost být přítomen na určeném místě v rámci letecké základny a být připraven pro případ přijetí signálu ke vzletu. Pokud byla v době služební pohotovosti provedena práce, tato byla vykázána jako výkon služby a byla proplacena. Žalovaný poukazuje na rozdíly mezi službami LZS/SAR a NATINADS/NATINAMDS, když služba LZS/SAR má být po celých 24 hodin denně pouze „zajištěna“ (lze ji tedy řešit pohotovostí na pracovišti), zatímco služba NATINADS/NATINAMDS má být v režimu 24/7 „vykonávána“ (nelze ji tedy řešit pohotovostí na pracovišti).
15. Žalovaný k promlčení nároku žalobce za období do 28. 5. 2005 uvádí, že nároky ze služebního poměru lze uplatnit podle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“) v tříleté promlčecí lhůtě. V posuzovaném případě uplatnil žalobce svůj nárok dne 28. 5. 2008. Optikou uvedeného tak došlo k promlčení nároku na dorovnání ušlého platu žalobce vzniklého za měsíc duben

roku 2005 a všech dřívějších nároků. Žalobce nebyl ze strany služebních orgánů ve svém právu uplatnit nárok na dorovnání ušlého platu jakkoliv omezen. V dané věci nenastal případ, kdy by uplatnění námitky promlčení bylo výrazem zneužití práva.

16. K rozhodnutí o příslušenství žalovaný shrnuje, že žalobce svůj nárok na příslušenství uplatnil poprvé v návrhu adresovanému Okresnímu soudu v Přerově, který však řízení zastavil pro věcnou nepříslušnost a odkázal žalobce do správního soudnictví. Podruhé pak žalobce uplatnil svůj nárok v odůvodnění odvolání proti rozhodnutí o platovém nároku dne 24. 3. 2017. Žalovaný zdůrazňuje, že je nutné rozlišovat mezi vznikem nároku a jeho uplatněním, neboť nárok je vymahatelným subjektivním právem, které je nutné uplatnit. Aby mohl být nárok na příslušenství v řízení přiznán, musel by jej žalobce řádně u služebního orgánu uplatnit, a to v období od 16. 10. 2018 do 16. 10. 2011, což žalobce neučinil (žalobci vznikl poslední nárok na úroky z prodlení z nezaplaceného příplatku za práci přesčas za měsíc září roku 2008, podle § 681 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání se splatností k 15. 10. 2008).
17. K rozsudku zdejšího soudu ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 Ad 18/2019-45, žalovaný uvádí, že z něj plyne povinnost žalovaného nutno postavit najisto, jaké činnosti žalobce v rámci nařízené pohotovosti vykonával. To bylo dle žalovaného v nyní souzené věci dostatečně prokázáno. Žalobce (spolu s dalšími kolegy zařazovanými do LZS/SAR) v průběhu nařízené pohotovosti pouze čekali na případnou aktivaci a mimo to, v době pohotovosti nevykonávali žádnou činnost, což ostatně hned ve dvou výpovědích potvrdil rovněž Ing. K. Pokud v průběhu pohotovosti k aktivaci došlo, tento úsek byl vykázán jako doba služby a vojákovi byl přiznán plat. I poté, co žalobce byl se zmíněným rozsudkem seznámen, nepřináší a ani nenavrhuje žádné důkazy o výkonu služby v průběhu pohotovosti (mimo aktivace). Přitom soud vyslovil, že návrhy důkazů bude předkládat právě žalobce.

IV. Posouzení věci krajským soudem

18. Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
19. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je **částečně důvodná**.

IV. 1. Přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

20. Zdejší soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících prvostupňových rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení.
21. Podle § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2 správního řádu); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení

odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2 správního řádu). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

22. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 správního řádu uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.
23. Zjednodušeně řešeno tedy z výroku rozhodnutí musí být zřejmé, jak správní orgán rozhodl, a v odůvodnění rozhodnutí pak musí být srozumitelně vysvětleno, proč rozhodl právě takto.
24. Žalobce namítá, že z napadeného ani z prvostupňového rozhodnutí o platovém nároku ze dne 25. 1. 2017 není zřejmé, za jaké dny a časy mu byl příplatek za práci přesčas přiznán.
25. Rozhodnutím o platovém nároku bylo rozhodováno o žádosti žalobce ze dne 28. 5. 2008, v níž žalobce požadoval „dorovnání platu z důvodu nesprávně stanovené pracovní doby“ od roku 1999 ve výši nejméně 662 922 Kč. Podle výroku I. se žádosti *„zčásti vyhovuje a žadateli se podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za práci přesčas ve výši 85.989,- Kč, jež bude vyplacena do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí“*. Podle výroku II. *„[v]e zbylém rozsahu žádost jako nedůvodnou zamítám. Podle § 161 odst. 1 a 2 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění účinném ke dni vydání žádosti, jsou navíc nároky uplatněné u služebního orgánu touto žádostí za dobu do 28. května 2005 promlčeny“*. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že nároky do 28. 5. 2005 se „služební orgán“ z důvodu promlčení nezabýval. Pokud šlo o období od 28. 5. 2005 do 2. 9. 2008, tak správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce byl zařazen do služeb SAR/LZPS rozdělených každý den na 12 hodin výkonu služby (od 7:00 do 19:00 hod.) a na 12 hodin pohotovosti (od 19:00 do 7:00 hod. následujícího dne). Dále je zde uvedeno, že správní orgán I. stupně z jednotlivých denních rozkazů zjistil konkrétní dny služební pohotovosti ve vojenském objektu a celkový počet hodin služební pohotovosti žalobce. Poté byl proveden výpočet průměrného měsíčního hodinového výdělku žalobce a příplatku za práci přesčas za dobu strávenou výkonem služební pohotovosti ve vojenském objektu. Správní orgán I. stupně tak dospěl k závěru, že žalobci náleží 85 989 Kč.
26. Z rozhodnutí o platovém nároku tedy skutečně neplyne, za jaké konkrétní dny a hodiny byla žalobci částka 85 989 Kč vyplacena. Toliko je zřejmé, že období do 28. 5. 2005 považoval prvostupňový orgán za promlčené. Prvostupňové rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, neboť z něho není zřejmé, proč bylo žalobci tímto rozhodnutím vyhověno toliko v částce 85 989 Kč. Byť jsou obecné kroky správního orgánu I. stupně v odůvodnění popsány, není z odůvodnění zřejmé, jak konkrétně správní orgán I. stupně k této částce dospěl. Tuto nepřezkoumatelnost však mohl odstranit žalovaný v napadeném rozhodnutí.

27. Napadeným rozhodnutím (výrokem I.) žalovaný změnil výrok I. rozhodnutí o platovém nároku s tím, že žalobci se přiznává odměna za práci přesčas ve výši 96 921 Kč. Podle žalovaného správní orgán I. stupně při určení výše příplatku za práci přesčas nezohlednil přiznání příplatku za práci přesčas, příplatku za práci ve dnech pracovního klidu, ve svátek a v noci v jednotlivých měsících od dubna 2005 do července 2008. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný na stranách 8 až 10 uvedl výpočet odměny za práci přesčas včetně příslušných ustanovení právních předpisů a přehledovou tabulku hodin za období duben 2005 až září 2008 i finančních částek, které se k jednotlivým měsícům vztahují. Z této části odůvodnění napadeného rozhodnutí pak jednoznačně plyne, jak žalovaný k výši přiznané odměny za práci přesčas (ve výši 96 921 Kč) dospěl, čímž plně dostal požadavkům zákona na přezkoumatelnost výroku i odůvodnění správního rozhodnutí; požadavek žalobce, aby tyto informace byly obsaženy ve výroku rozhodnutí, není dle názoru zdejšího soudu namístě. Žalovaný takovým postupem s ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení zhojil nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí o platovém výměru. Napadené rozhodnutí tak žalobcem namítanou vadou nepřezkoumatelnosti netrpí.

VI. 2. Rozdělení směn na výkon služby a služební pohotovosti

28. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným je otázka zákonnosti nařízené služební pohotovosti a povaha činností, které žalobce v rámci služební pohotovosti vykonával, a jejich „podobnost“ s činnostmi nařizovanými v rámci výkonu služby.
29. K otázce nároku vojáků sloužících u vrtulníkového letectva v režimu „12/12“ na doplacení ušlého platu se opakovaně vyjádřila judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 1 As 246/2021-39 a č. j. 1 As 247/2021-40, či ze dne 21. 1. 2022, č. j. 10 As 404/2021-39, ze dne 3. 3. 2022, č. j. 1 As 341/2021-55, ze dne 21. 4. 2022, č. j. 10 As 406/2021-38, nebo ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 As 379/2021-28).
30. Ze závěrů rozsudků Nejvyššího správního soudu lze vycházet i v nyní souzené věci, neboť podstata věci judikovaných Nejvyšším správním soudem a nyní řešeného případu je shodná a krajský soud neshledal žádný důvod, aby shora zmíněnou linii judikatury Nejvyššího správního soudu nerespektoval.
31. Krajský soud konstatuje, že judikatura dovodila, že pro posouzení oprávněnosti nároku žalobce je nezbytné odpovědět na tři otázky (z nichž první dvě představují formální aspekt věci a třetí materiální): 1) zda existuje *rozkaz*, jímž byla žalobci služební pohotovost nařízena, 2) zda byl dán *důležitý zájem* služby pro nařízení služební pohotovosti a 3) jakou činnost žalobce v době označené jako služební pohotovost *fakticky vykonával*.
32. Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku č. j. 10 As 406/2021-38, body 10 a 11, uvedl, že pokud jde o první uvedenou otázku, zda existuje *rozkaz* nařizující žalobci služební pohotovost, důkazní břemeno ohledně nařízení služební pohotovosti tíží *správní orgány* (velitele útvaru a velitele vzdušných sil), nikoli žalobce. Pro prokázání formálního nařízení služební pohotovosti je navíc potřeba doložit existenci „personálního“ rozkazu, tedy rozkazu jmenovitě ve vztahu k dotčenému vojákovvi (v nynější věci k žalobci), a to i s uvedením data, času a popřípadě místa, v němž bude držet pohotovost. Naopak obecné dokumenty, které nestanovují žádné povinnosti konkrétním vojákům sloužícím směny LZS a SAR, k unesení důkazního břemene nestačí.

33. Neexistence bezvadných rozkazů o nařízení služební pohotovosti ale sama o sobě nesvědčí o oprávněnosti žalobce nároku. Je proto třeba posuzovat i druhou a třetí výše uvedenou otázku. Pokud by existoval důležitý zájem služby pro nařízení pohotovosti (byť by z formálního hlediska řádně nařízena nebyla) a současně by vojáci v určeném období fakticky pouze drželi pohotovost (aniž by pravidelně vykonávali činnosti, které jsou náplní služeb LZS a SAR), nemohl by být nárok na doplacení ušlého platu oprávněný.
34. Shodně jako ve shora citované věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 10 As 406/2021, pokud jde o období let 2005 a 2006, správní spis neobsahuje žádné organizační rozkazy velitele útvaru. Spisem prochází pouze části organizačních rozkazů ze dnů 2. 1. 2007, 2. 1. 2008 a 30. 9. 2008. Výňatky organizačních rozkazů z roku 2008 (v rozsahu, ve kterém jsou ve spisu) obsahují pouze poznámku, že směny LPZS stanoviště Přerov jsou dílem slouženy v rámci pohotovosti, ale o samotném nařizování pohotovosti nic neuvádějí. Pouze organizační rozkaz z roku 2007 obsahuje nějaké relevantní pasáže ve vztahu k členění a režimu směn LPZS Přerov, LPZS a LZS Plzeň-Líně, a k jejich nařizování. V části organizačního rozkazu z roku 2008 označené jako jeho příloha je uveden harmonogram plnění úkolů směny s tím, že doba od 19 do 7 hodin následujícího dne je označena jako „pohotovost na pracovišti“. V příloze je dále uvedeno, že „*velitel 233. vtl. zabezpečí uveřejnění plánu pracovní doby příslušníků letky zařazovaných do LPZS ve svém rozkaze, velitel 232. vtl. a náčelník skupiny záchranné a výsadkové přípravy v rozkaze velitele 23. zVrL vždy týden dopředu (poslední prac. den v týdnu – na týden následující).*“ Ze žádného z rozkazů (v podobě, ve které jsou ve spisu), a tedy ani z rozkazu z roku 2007, ale nelze dovodit nařízení služební pohotovosti přímo žalobci. Jedná se totiž o obecné dokumenty, které nestanovují žádné povinnosti konkrétním vojákům sloužícím směny LZS a SAR (viz výše bod 32).
35. Dále správní spis obsahuje výňatky z několika rozkazů velitele vojenského útvaru 4574 (ze dne 6. 1. 2005, 5. 1. 2006, 24. 1. 2007 a 8. 8. 2008), žalovaným označovaných jako „denní rozkazy“. Tyto obsahují v rozdělovníku služeb stanovení počtu útvarových směn se jmény vojáků (včetně jména žalobce). Avšak neplyne z nich, že by část směny měly být vykonávána v režimu služební pohotovosti, resp. že by žalobci byla nařízena služební pohotovost. Nařízení služební pohotovosti žalobci neprokazují ani jiné dokumenty obsažené ve spisovém materiálu ani svědecké výpovědi. Směrnice pro činnost LZS a SAR 233. vrtulníkové letky ze dne 17. 1. 2006 č. j. 42-9/2006-2802/J3, na kterou odkazuje žalovaný, se ve spise nenachází.
36. Žalobci je tedy třeba přisvědčit, že nebyl konkrétním rozkazem určen do výkonu služební pohotovosti. Nicméně zjištěné nedostatky spočívající v neexistenci bezvadných rozkazů o nařízení služební pohotovosti v letech 2005 až 2008 samy o sobě ještě nesvědčí o oprávněnosti nároku žalobce (viz výše bod 33). Při posouzení oprávněnosti nároku žalobce na doplacení platu nelze absenci formálního určení žalobce do výkonu služební povinnosti přeceňovat, zejména je-li z obsahu správního spisu jakož i z podané žaloby patrné, že žalobce si byl rozdělení směny na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovost vědom (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2022, č. j. 5 As 379/2021 – 31, bod 25).
37. Pokud jde o druhou otázku, tak v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ve věcech týkajících se nároků vojáků na doplacení platu v souvislosti s výkonem služeb LZS a SAR, je vyjádřeno stanovisko, že služební pohotovost podle § 30 zákona o vojácích z povolání je výjimečný institut. Důležitý zájem, pro který může být pohotovost nařízena, nelze

spatřovat v nutnosti zajištění běžné náplně služby, a to ani v případě dlouhodobého nedostatku personálu.

38. Služební pohotovost však v nyní souzené věci (v letech 2005 až 2008), stejně jako ve věcech rozhodnutých Nejvyšším správním soudem, nebyla užívána v reakci na mimořádné události, nýbrž jako běžný prostředek zajištění chodu letky, o čemž svědčí i skutečnost, že byla plánována na rok dopředu pro účely pokrytí části všech směn LZS a SAR.
39. Je tedy zjevné, že pro nařízení služební pohotovosti nebyly splněny zákonné podmínky. Ačkoli bylo výše uvedeno, že nesplnění formálních podmínek pro nařízení služební pohotovosti nelze pro účely posouzení oprávněnosti nároku žalobce přeceňovat, nelze od něj ani zcela odhlížet. V situaci, kdy si služební orgány počínaly v rozporu se zákonem, neboť využívaly institutu služební pohotovosti, aniž by pro to vůbec byly splněny předpoklady, tak nelze uvažovat o přenosu důkazního břemene na žalobce, který by měl prokazovat, že by se činnosti vykonávané v době od 19 do 7 hodin následujícího dne shodovaly s náplní služby. Jsou to naopak správní orgány, které by musely prokázat, že se po materiální stránce o služební pohotovost skutečně jednalo (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 379/2021 – 31, bod 28). To se však správním orgánům nepodařilo, jak bude rozvedeno níže.
40. Na základě podkladů shromážděných ve spisovém materiálu nelze jednoznačně odlišit charakter činností v jednotlivých částech žalobcem vykonávaných 24hodinových směn. Obsah správního spisu svědčí spíše argumentaci žalobce, že rozdělení směn na 12 hodin výkonu služby a 12 hodin služební pohotovosti bylo pouze formální, aniž by se od sebe uvedené dva režimy co do obsahové náplně zásadně lišily. Vojákům, kteří formálně vykonávali službu LZS a SAR v režimu služební pohotovosti, byla v jejím průběhu nařizována minimálně činnost, která je hlavní náplní uvedených služeb (tj. lety za účelem záchrany života či pátrání). To ostatně vyplývá již podstaty věci, neboť režim „12/12“ sloužil právě k zabezpečení služeb LZS a SAR, které je nezbytné vykonávat nepřetržitě.
41. V rozporu s výše uvedenými závěry nejsou ani provedené svědecké výpovědi, které se shodují v tom, že i v době pohotovosti byly či mohly být nařizovány činnosti, které vojáci vykonávali v době služby.
42. Plk. v. v. Ing. J. B. vypověděl, že v době, kdy vykonával funkci velitele 23. základny vrtulníkového letectva (vojenský útvar 4574), nebyla nařizována vojákům sloužícím službu SAR v době služební pohotovosti činnost týkající se přípravy vzletu vrtulníku, neboť směrnice velitele vzdušných sil ke službě SAR nic takového nenařizovala a ani z velení vrtulníkové základny žádné takové nařízení vydáno nebylo. Nemá poznatky o tom, že vojáci v rámci služby SAR museli v době služební pohotovosti z důvodu jejich připravenosti konat nějakou činnost. V případě, že by v rámci služební pohotovosti došlo ke vzletu vrtulníku či by vyvstala jiná nutnost konat službu, končila by služební pohotovost okamžikem přijetí výzvy ke vzletu nebo vyvstáním nutnosti konat službu a nastupoval by výkon služby a z toho vyplývající nárok na plat za službu místo příplatku za služební pohotovost. Služební pohotovost byla nařízena na základě směrnice velitele vzdušných sil, která se týkala LZS a LPZS a stanovovala 12 hodin výkonu služby a 12 hodin výkonu služební pohotovosti během 24 hodin; čas zahájení a ukončení výkonu služební pohotovosti byl stanoven jím vydávaným organizačním rozkazem na výcvikový rok, který byl platný 365 dní. Letové posádky a pozemní personál služby LPZS byly na konkrétní dny určovány jeho denním rozkazem a průběh jejich služby se řídil směrnicí a

časovým rozvrhem uvedeným v organizačním rozkaze, který stanovoval průběh výkonu služby všech vojáků určených do služby SAR (LPZS) a byl stejný po celý rok. Pokud byli vojáci přítomni na pracovišti v režimu pohotovosti, byly jim v rámci tohoto režimu nařizovány lety na záchranu lidského života, lety k pátrání a záchraně a lety na udržení a obnovení rozlétanosti. Pokud se týkalo vzletu LPZS, pokyny vydávalo RCC (záchranné koordinační středisko), pokud se prováděl výcvik nebo obnova rozlétanosti, rozkazy k těmto letům vydával on, před letem musela proběhnout koordinace s RCC. Předpisem Let-1-1 je nařízena před realizací letu předletová příprava. Při výkonu služební pohotovosti posádka předletovou přípravu nevykonává, po přijetí výzvy ke vzletu končí služební pohotovost, nastupuje výkon služby, posádka provádí předletovou přípravu v nezbytném rozsahu, délka předletové přípravy není stanovena, řídí se daným úkolem. Na vzlet vrtulníku byly stanoveny časové normy, časová norma pro vzlet v noci, tj. v době služební pohotovosti, byla vyšší, než pro vzlet ve dne. Zda RCC vzneslo požadavek na rychlejší vzlet vrtulníku v době, kdy posádka vykonávala služební pohotovost, mu není známo. Nepamatuje si, že by se stalo, že by v denních rozkazech byl stanovován jiný průběh pohotovosti než v organizačním rozkaze (viz protokol o výsledku svědka ze dne 6. 6. 2014).

43. Dále byl vyslechnut Ing. M. K., který uvedl, že v době, kdy vykonával funkci náčelníka štábu 23. základny vrtulníkového letectva, nebyla vojákům nařizována v době služební pohotovosti žádná činnost, a pokud byla nařízena a vykonávána nějaká práce, například v souvislosti s předletovou přípravou, letem a poletovou přípravou, byla tato činnost řádně proplacena. Nemá žádné poznatky o tom, že vojáci v rámci služby SAR museli z důvodu připravenosti konat nějakou činnost. Na základě směrnice velitele vzdušných sil byl zpracován organizační rozkaz č. 1 upřesňující podmínky rozdělení služby, konkrétní voják na konkrétní den byl uveden v denním rozkaze velitele základny, organizační rozkaz a denní rozkazy vydal a schválil velitel základny. V rámci pohotovosti nebyla příslušníkům služby SAR ze strany základny nařizována letová činnost. O aktivaci k letové činnosti rozhodoval RCC Praha. Realizací vzletu vrtulníku došlo k přerušení pohotovosti, byla započata práce, tato byla vykázána a proplacena (viz protokol o výsledku svědka ze dne 2. 6. 2014). I Ing. M. K. tedy vypověděl, že byla nařizována práce v souvislosti s předletovou přípravou, letem a poletovou přípravou.
44. Ačkoli nelze vyloučit, že vojáci určení do služeb LZS a SAR podstatnou část doby označené jako pohotovost žádné úkony nevykonávali a že se případně mohli věnovat odpočinku, byli to pouze a výlučně oni, kdo museli být stále připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby LZS a SAR. Správní orgány pak srozumitelně nevysvětlily, jak bylo možné, aby v takové situaci některé činnosti vykonávané v době služby nemusely být vykonávány v době, na kterou byla nařizována pohotovost a proč by mělo být na dobu od 19 do 7 hodin následujícího dne (a na vojáky vykonávající služební pohotovost) a na dobu od 7 do 19 hod (a na vojáky vykonávající „standardní“ službu) nahlíženo jinak. Takové vysvětlení neplyne ani z žalovaným povšechně a obecně tvrzených rozdílů mezi službami LZS/SAR a integrovaného systému protivzdušné obrany NATINADS/NATINAMDS (viz str. 7 napadeného rozhodnutí). Zásadním aspektem jak režimu výkonu služby, tak režimu služební pohotovosti je neustálá připravenost ke vzletu vrtulníku, přestože k němu fakticky nemusí dojít. V době od 7 do 19 hodin byli přítomni vojáci zařazení do služby LZS a SAR finančně ohodnoceni za výkon služby, a to bez ohledu na to, jakou činnost (a zda vůbec nějakou) fakticky vykonávali. Neposuzovalo se tedy, zda došlo k aktivaci vrtulníku či nikoliv. Vojáci v době od 19 do 7 hodin následujícího dne, kteří rovněž museli být stále

připraveni vykonávat činnost, která je náplní služby LZS a SAR, tedy byli kráceni na svých platových nárocích (srov. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 379/2021 – 31, body 30 až 33).

45. Krajský soud tak přisvědčil námitkám žalobce, že rozdělení směn v režimu „12/12“ bylo formální a účelové. Neexistoval pro něj žádný legitimní důvod a jedná se o snahu o obcházení zákona (krácení žalobce na jeho platových nárocích), která nemůže požívat právní ochrany.
46. S ohledem na výše uvedené se krajský soud odchýlil od závěrů ve výše zmíněném rozsudku č. j. 62 Ad 18/2019-45, bod 34, kde uvedl, že je nezbytné věc opětovně ze strany správních orgánů posoudit a postavit najisto otázku, jak se liší výkon služební povinnosti od výkonu služby s tím, že bude na žalobci, aby k řádnému zjištění stavu věci navrhl důkazy. Opětovné posouzení není namístě (zjevně by nebylo účelné k němu žalovaného zavázat) a již bez dalšího lze v dané věci učinit závěr o oprávněnosti nároku žalobce na doplacení platu v období tří let od podání žádosti zpětně. U dřívějších nároků uplatnily správní orgány námitku promlčení, k čemuž se krajský soud vyjádří níže. K nemožnosti přenosu důkazního břemene na žalobce soud odkazuje na bod 39 výše.
47. Soud se neztotožnil s argumentací žalobce, který dovozuje, že promlčecí lhůta vůbec nezačala běžet, příp. že mu svědčila promlčecí lhůta 10 let. Krajský soud posuzoval obdobnou žalobní argumentaci v rozsudku ze dne 26. 10. 2020, č. j. 30 Ad 7/2020-51, přičemž neshledal důvod se od závěrů zmíněného rozsudku jakkoli odchýlit a zcela z něho tak vychází i v nyní projednávané věci.
48. Služební poměr vojáka z povolání nepochybně vykazuje odlišnosti oproti jiným zaměstnancům. Princip subordinační a vyšší stupeň loajality se u vojáků uplatňuje ve vztahu ke svému nadřízenému a pracovním rozkazům. Nelze však dle soudu dojít k názoru, že tyto pracovní specifika vojáka z povolání jej jakýmkoliv způsobem omezují v bránění svých práv, vyplývajících ze služebního poměru. Vztah služební nadřízenosti a podřízenosti v armádě soud vnímá jako standartní výkon činnosti, přičemž obecně hierarchie nemůže mít dle názoru soudu vliv na promlčení. Lze si samozřejmě představit objektivní důvody, typické pro vojáky z povolání, které by znemožnily žalobci uplatnit včas svůj majetkový nárok. Může se jednat např. o zahraniční misi na místě bez infrastruktury, kde je reálné uplatnění nároku nemožné. Žádné takové důvody v případě žalobce nenastaly. Pokud měl žalobce za to, že je krácen na svém právu na spravedlivou odměnu, měl možnost uplatnit svůj nárok v zákonné 3leté lhůtě podle § 161 zákona o vojácích z povolání. Žalobce neuvádí, že by jej služební orgán nějakým konkrétním způsobem omezoval ve vyčíslení či uplatnění svého nároku. Jedinou objektivní překážkou, kterou žalobce uvádí, tak měl být samotný služební poměr, což však pro přiznání desetileté promlčecí lhůty není dostačující. Z důvodu nadbytečnosti proto soud neprováděl navržený důkaz stížností jiného vojáka na poměry vládnoucí u VÚ 4574 Přerov, neboť ten měl pouze potvrdit výše vypořádaná skutková tvrzení žalobce.

IV. 3. Promlčení příslušenství

49. Krajský soud neshledal důvod prolomit závěry výše zmíněného rozsudku č. j. 30 Ad 7/2020-51 ani ve vztahu k otázce, zda došlo k promlčení nároku žalobce na příslušenství a shodně se žalovaným uvádí, že k promlčení žalobcova nároku došlo. Krajský soud pro úplnost uvádí, že správnost jeho závěrů obsažených ve zmíněném rozsudku č. j. 30 Ad

7/2020-51 potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2022, č. j. 5 As 355/2020-31, ze kterého lze rovněž v nyní řešené věci vycházet.

50. Je zřejmé, že žalobce uplatnil svůj nárok na příslušenství řádně až dne 24. 3. 2017, tedy dlouho po uplynutí promlčecí lhůty, která je tříletá (§ 161 zákona o vojácích z povolání). Argumenty žalobce, zčásti obdobné těm, které uplatnil k promlčení části nároku, nemohou tento závěr zvrátit. Stejně jako v případě promlčení části nároku, žalobce nepřednesl soudu žádné tvrzení, které by svědčilo o objektivní nemožnosti uplatnit tento majetkový nárok včas. Soud se s touto argumentací žalobce vypořádal v bodě 48, proto nebude opakovat již řečené.
51. Žalobce dále ve vztahu k příslušenství v žalobě tvrdí, že jeho podání učiněná ve správním řízení obsahují požadavek na přiznání úroku z prodlení. K tomuto obecnému tvrzení uvádí soud, že žalobce nespécifikoval žádné takové podání, které by požadavek na přiznání úroku z prodlení obsahovalo. Dovolává-li se žalobce svého nároku na příslušenství a jeho uplatnění, bylo na něm, aby prokázal, že tento nárok řádně uplatnil a označil podání, kterým tak učinil. Předmětem sporu v otázce příslušenství je právě časový moment uplatnění tohoto nároku. Pokud se žalobce domnívá, že svůj nárok vznesl včas, mohl jednoduše poukázat na konkrétní podání, kterým tak učinil. Není úlohou soudu, aby za žalobce všechna jeho podání detailně studoval a zjišťoval, zda a případně kdy se tak stalo.
52. Nárok vyplývající ze zákona o vojácích z povolání uplatňuje účastník řízení dle § 159 odst. 4 tohoto zákona podáním u služebního orgánu. Žalobcem byt' v jiné souvislosti zmíněnou žalobu podanou dne 14. 7. 2008 k Okresnímu soudu v Přerově tedy nelze v tomto směru považovat za relevantní. To ostatně potvrzuje i samotný žalobce, když v žalobě uvedl, že „řízení před Okresním soudem v Přerově na kontinuitu věci nemělo žádný vliv“. Předmětem správního řízení, které předcházelo návrhu podanému k okresnímu soudu, byla pouze žádost žalobce ze dne 28. 5. 2008 na dorovnání platu. Uplatnění nároku na dorovnání platu však nehraje při posouzení promlčení nároku na úrok z prodlení žádnou roli. Ze samotného uplatnění nároku na zaplacení jistiny nelze dovozovat, že byl uplatněn rovněž nárok na zaplacení úroku z prodlení.
53. Soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 1. 2014, sp. zn. 32 Cdo 3873/2012, z něž plyne, že právo na úroky, i když jsou příslušenstvím pohledávky, je relativně samostatným právem a důsledky stavení promlčecí doby stíhají jen to právo, ohledně kterého bylo zahájeno soudní řízení. Ke stavení promlčecí doby v případě nároku na příslušenství tak nedošlo, jelikož nárok na příslušenství nebyl řádně a včas uplatněn (resp. žalobce neunesl v tomto směru dokonce ani břemeno tvrzení).
54. Žalobce dále poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015 - 17, podle něhož nárok na doplatek za službu přesčas vzniká ze zákona uplynutím tří měsíců po jejím odsloužení, není-li za výkon služby poskytnuto náhradní volno. Služební orgán se tedy dostal do prodlení s jeho vyplacením, a tedy žalobci ex lege vznikl nárok na zaplacení úroků z prodlení. Soud v první řadě podotýká, že vznik nároku ze zákona není nic neobvyklého a lze se s tímto setkat i v rovině práva soukromého. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, v § 100 odst. 1 uváděl, že právo se promlčí, jestliže nebylo vykonáno. Stejně ustanovení převzal do § 609 i zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Vznik práva a jeho vykonání tak nelze zaměňovat, jak to činí žalobce. Klíčovou otázkou rozhodnutí o příslušenství bylo uplatnění nároku na úroky z prodlení. Argumentace vznikem nároku je tak sekundární. Primární otázkou bylo, zda žalobce svůj nárok na příslušenství řádně uplatnil či nikoliv. To však žalobce neprokázal, proto soud

i správní orgány posoudily jeho nárok na příslušenství jako promlčený. Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 4. 2000, sp. zn. 25 Cdo 213/2000, je rovněž nepřiléhavý, jelikož ve věci projednávané před Nejvyšším soudem žalobkyně nárok na úroky z prodlení řádně uplatnila. Nejvyšší soud v této věci konstatoval, že k prodlení s plněním peněžitého dluhu dochází uplynutím doby splatnosti a právo věřitele požadovat úroky z prodlení vzniká, jakmile došlo k prodlení dlužníka. Ze zákona tak žalobci skutečně vzniklo právo požadovat úroky z prodlení, ale na uplatnění tohoto práva měl tříletou promlčecí lhůtu (§ 161 odst. 1 zákona o vojácích), kterou zmeškal, a to o řadu let, nikoliv o tři měsíce nebo dokonce méně. Otázka, zda nárok vzniká okamžikem odsloužení přesčasových hodin, nebo až tři měsíce poté, tak při rozhodování o promlčení příslušenství (úroků z prodlení), kam ji žalobce v žalobě zařadil, nehrála žádnou roli.

V. Závěr a náklady řízení

55. Na základě výše uvedených úvah shledal soud žalobu částečně důvodnou, proto napadené rozhodnutí ve výroku I. a II. zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s.), a současně věc vrátil žalovanému v tomto rozsahu k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
56. Podle názoru soudu byly v případě žalobce, s přihlédnutím ke shora přiblíženým specifickým okolnostem případu, splněny podmínky pro uznání jeho platových nároků za období tří let zpětně od podání žádosti o dorovnání ušlého platu. V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby určil (s ohledem na zjištěné odsloužené doby), jaká bude konkrétní výše nároku žalobce.
57. Ve zbytku soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
58. S ohledem na zásadu hospodárnosti řízení se soud rozhodl ponechat výrok III. napadeného rozhodnutí v platnosti, jelikož je správný a zároveň je oddělitelný od výroku I. a II. Plné uspokojení nároku žalobce na dorovnání platu nic nezmění na závěru o promlčení nároku na příslušenství.
59. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
60. Krajský soud vyhodnotil, že žalobce měl v daném případě úspěch v jedné ze dvou věcí, jichž se jeho žaloba týkala. Přestože totiž žalobce žaloval jedno (odvolací) správní rozhodnutí, materiálně se jednalo o dvě relativně samostatné věci (napadeným rozhodnutím odvolací orgán potvrdil dvě různá rozhodnutí prvostupňová). V rozhodnutích šlo sice o platový nárok a jeho příslušenství, ovšem příslušenství mělo v tomto případě vcelku samostatný osud, a to zejména z hlediska promlčení (srov. argumentaci soudu výše v odůvodnění tohoto rozsudku). Soud proto přiznal, v souladu s komentářovou literaturou, žalobci náhradu těch nákladů řízení, jež připadají na věc, v níž měl plný úspěch (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 60, bod 9). Ty tvoří jednu polovinu celkových nákladů řízení. Krajský soud dodává, že obdobně posoudil otázku náhrady nákladů řízení i ve věci řešené zdejším soudem pod sp. zn. 30 Ad 7/2020.
61. Náklady řízení spočívaly v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v nákladech právního zastoupení v řízení před krajským soudem. Soud vyšel z obsahu spisu a

naznal, že šlo o dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tj. převzetí a přípravu zastoupení (tu je třeba uhradit bez ohledu na to, že právní zástupce zastupoval žalobce již ve správním řízení – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 As 21/2011 - 52, č. 2414/2011 Sb. NSS) a podání žaloby, za něž dle § 7 bodu 5 aplikovaného na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu náleží odměna ve výši 6 200 Kč (2 x 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč). Protože zmocněný advokát je plátcem DPH, zvyšuje se tento nárok o částku 1 428 Kč odpovídající dani ve výši 21 %, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení tedy činí 8 228 Kč.

62. Celkem má žalovaný uhradit žalobci jako náhradu soudního poplatku a nákladů právního zastoupení částku 5 614 Kč (polovina z 11 228 Kč), k čemuž mu soud stanovil lhůtu jednoho měsíce.
63. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává, jelikož mu žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 29. 6. 2022

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu